

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci **žalobcu L.**, bytom R., **zastúpeného JUDr. P.**, advokátom P., spol. s r. o. so sídlom v P., proti **žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, Bratislava, Pribinova č. 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 22. februára 2006, č. p. KM-24/PK-2006 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. marca 2008, č. k. 2S 164/2006-86, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. marca 2008 č. k. 2S 164/2006-86 **potvrďuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Žalobou doručenou pôvodne na Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 24. marca 2006 sa žalobca domáhal voči žalovanému zrušenia rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky o rozklade č. p. KM-24/PK-2006 zo dňa 22. februára 2006, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 740 zo dňa 22. decembra 2005, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „**zák. č. 73/1998 Z. z.**“) za to, že dňa 24. októbra 2005 na kontrolovanom stanovišti oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Vyšné Nemecké vykonával kontrolu osôb vstupujúcich na územie Slovenskej republiky, pričom štátnu službu nevykonával riadne, pretože v čase okolo 22:43 hod. uvedeného dňa v priestoroch tohto stanovišta prevzal od nestotožneného občana Ukrajiny vstupujúceho na územie Slovenskej republiky poskladanú bankovku nezistenej meny a hodnoty, pričom si ju bez zákonného dôvodu aj ponechal a tomuto občanovi umožnil vstup na územie Slovenskej republiky. Tieto skutočnosti menovaný bezodkladne neoznámil príslušnému orgánu aj napriek tomu, že

podľa § 168 Trestného zákona bol povinný tak urobiť. Namietajúc nedostatočne zistený skutkový stav v konaní o rozklade žiadal rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Uznesením zo dňa 28. marca 2006 č. k. 6SŽ 16/2006-22 Najvyšší súd Slovenskej republiky postúpil vec podľa § 250d ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) Krajskému súdu v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol majúc za to, že rozhodnutie žalovaného je vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu a správny orgán vec správne právne posúdil.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil ustanoveniami § 244 OSP a § 192 ods. 1, písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z., keď z obsahu administratívneho spisu zistil, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotenú a v hodnotení dôkazov nezistil právne pochybenie ani logické nesprávnosti. Skutok, ktorý zakladal dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, mal za preukázaný a stotožnil sa aj s tvrdením žalovaného, že využil všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Krajský súd uviedol, že žalobca mohol v podanom rozklade navrhnúť dôkazy, na základe ktorých by bolo možné preukázať, že sa nedopustil protiprávneho konania, čo však nevyužil ani v súdnom konaní a nenavrhol ani doplnenie dokazovania.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tvrdením, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne nesprávne právne posúdil vec. Opakovane namietal, že rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade s právnym poriadkom, nakoľko nebol so záznamom z informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) v čase rozhodovania oboznámený a aj jeho nadriadeným bolo odmietnuté zhliadnúť záznamy z ITP. Žalobca namietal nenavrhnutie vykonania ďalších dôkazov, pretože navrhol výsluch jeho nadriadených ako svedkov.

Podaním zo dňa 15. apríla 2008 žalobca dôvody svojho odvolania doplnil poukazom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 264/2006 zo dňa 4. marca 2008, ktorý sa týkal prepustenia zo služobného pomeru v rovnakej dobe ako aj z rovnakých dôvodov, pričom prepustená policajka namietala podobné dôvody, z ktorých považovala svoje prepustenie zo služobného pomeru za nezákonné. Jedným z dôvodov bola skutočnosť, že správny orgán nepostupoval v súlade so zákonom, keďže pri rozhodovaní príslušné orgány nemali k dispozícii záznam z ITP, ktorý mal preukazovať porušenie služobnej prísahy a prepustená policajka sa k tomuto záznamu nemohla vyjadriť. Súd namietané porušenia zákona v danom prípade vzal na vedomie, stotožnil sa s nimi a rozhodnutia žalovaného zrušil. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie, prípadne aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v zmysle ustanovenia § 221 OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 23. apríla 2008 navrhol potvrdiť rozsudok krajského súdu ako vecne správny, nakoľko sa krajský súd v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Na námietku žalobcu, že v čase podania návrhu na jeho prepustenie nebol oboznámený so záznamom z prehliadnutia ITP žalovaný uviedol, že spisový materiál, s ktorým bol oboznámený aj žalobca obsahuje úradný záznam evidovaný pod č.: ČTS:UIS-86/KOK-2005 zo dňa 19. decembra 2005, z ktorého vyplýva, že protiprávne konanie žalobcu je dostatočne preukázané informačno-technickými prostriedkami použitými v súlade so zákonom na základe rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach vydaného dňa 4. októbra 2005 pod č.: KS KE-V-338-3/2005-6-Ntt-324/2005. Žalobca v čase konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru podľa

ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z. neuviedol na svoju obranu žiadne dôkazy, ktorými by ospravedlnil protiprávne konanie, ktoré mu bolo v dostatočnom rozsahu preukázané zadováženými dôkazmi, ku ktorým sa mohol vyjadriť. Žalovaný ďalej uviedol, že zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. V personálnom konaní pre rozhodnutie postačuje porušenie zákona, ktoré zákon predpokladá a stanoveným spôsobom postihuje.

Podaním zo dňa 15. mája 2008 sa žalovaný vyjadril k doplneniu odvolania žalobcu. Na námietku žalobcu, že v obdobnej veci Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S 264/2006-55 zo dňa 4. marca 2008 zrušil v zmysle ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ OSP rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, žalovaný uviedol, že v danej veci opomenul predložiť použité ITP, pričom uvedené pochybenie napravil tým, že v ďalších konaniach vedených na Krajskom súde v Bratislave predložil použité ITP, z ktorých je jednoznačne preukázané protiprávne konanie týchto bývalých príslušníkov Policajného zboru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP a § 250f ods. 1, 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko účastníci súhlasili s rozhodnutím o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného zo dňa 22. februára 2006 č. p. KM-24/PK-2006, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 740 zo dňa 22. decembra 2005 a personálny rozkaz potvrdil. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z.. V súvislosti s uvedeným prvostupňový správny orgán v odôvodnení poukázal na vyjadrenie žalobcu zo dňa 16. decembra 2005, v ktorom poprel, že svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť a poukázal na svoju dlhoročnú prax bez disciplinárnych pokleskov. Vo svojej výpovedi ako obvinený využil svoje právo nevyповeдаť. Prvostupňový správny orgán mal za preukázané nedodržanie služobnej disciplíny žalobcom a nezdržanie sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby a osobného záujmu, ani konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta.

Tieto dôvody prvostupňového rozhodnutia si osvojil aj žalovaný, keď vyporiadajúc sa podrobne s námietkami žalobcu uvedenými v rozklade, tieto nepovažoval za opodstatnené a konštatoval, že rozkladom napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s právnymi predpismi, zákonné lehoty uvedené v § 192 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z. z. (v znení účinnom do 31.12.2005) boli dodržané a dodržaná bola i zákonná povinnosť ustanovená v § 225 ods. 2, písm. c/ zák. č. 73/1998 Z. z.. V druhostupňovom konaní žalovaný nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí

žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, resp. nesprávne aplikovaný. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Súd nemôže preskúmavať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *index ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP).

Úlohou súdu v správnom súdnictve (a to ani vo veciach podľa § 250i ods. 2 OSP) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale preskúmavať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z., policajt môže byť prepustený zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že skutkový stav veci bol dostatočne zistený, vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov, tak ako prvostupňový súd, ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že žalobca sa len všeobecne vyjadril, že si nie je vedomý porušenia ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z., avšak žiadne konkrétne tvrdenia na svoju obranu neuviedol ani nepoukázal na žiadne konkrétne skutočnosti a ani na svoju obranu nenavrhol vykonať nijaký dôkaz. Tvrdenie žalobcu, že skutok, ktorý mu je kladený za vinu nespáchal, že išlo len o zákonné získavanie operatívnych poznatkov skrytou formou cez ukrajinského policajta, tak ako to robili aj iní jeho kolegovia, považuje odvolací súd jednak za účelové a jednak nebolo podložené žiadnymi právne relevantnými dôkazmi. Pre daný prípad takéto správanie sa žalobcu predstavovalo, že nemohol od služobného úradu právom očakávať, že tento bude vyhľadávať dôkazy, ktoré by prípadne mohli nasvedčovať v jeho prospech, resp. že služobný orgán bude a musí čakať, že takéto dôkazy si žalobca niekedy v budúcnosti zabezpečí. Žalobca ani nemohol očakávať, že súd bude nahrádzať činnosť služobných orgánov a že v správnom súdnictve bude vykonávať dôkazy a hodnotiť tie, ktoré mal a mohol predložiť v personálnom konaní, ale tak neurobil. Nemožno nezdôrazniť, že ani žaloba žalobcu neobsahovala také konkrétne tvrdenia, skutočnosti a dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené vrátane dodržania zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení v zmysle § 192 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2005 (t. č. § 192 ods. 5 cit. zákona).

Takto potom námietky žalobcu uvedené v odvolaní na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ani na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu nemohli mať vplyv. Iba všeobecné poukazovanie na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z., na nezistenie skutočného stavu veci bez uvedenia konkrétnych skutočností a dôkazov, nemožno považovať za postačujúce na to, aby odvolaniu bolo možné priznať úspech. Neobstojí ani poukaz žalobcu na neukončenie trestného konania v danej veci, nakoľko v zmysle judikatúry a ustálenej súdnej praxe, na ktorú poukazuje i žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie, zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie nevinoty. Na námietku žalobcu, že úradný záznam z prehliadnutia ITP nič nepreukazuje a on ani nebol s uvedeným záznamom v čase rozhodovania oboznámený odvolací súd uvádza, že úradný záznam napísaný pre potreby personálneho konania ČTS:UIS-86/KOK-2005 zo dňa 19. decembra 2005 z prehliadnutia ITP je súčasťou administratívneho spisu, o možnosti sa k nemu vyjadriť, urobiť si z neho poznámky ako aj o možnosti navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy, bol žalobca dňa 20.12.2005 písomne poučený (č. I. 58 administratívneho spisu). Avšak ani v pripomienkach k úradnému záznamu z 20.12.2007 žalobca okrem všeobecných námietok na svoju obranu neuvádza žiadne konkrétne relevantné tvrdenia ani nenavrhuje žiadne dôkazy.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú právne relevantné, a preto súc viazaný aj dôvodmi odvolania napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 ods. 1 OSP a s poukazom na § 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá a § 224 ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 28. januára 2009

JUDr. Jana B a r i c o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth